

Ἐπρεπε τέλος νά δοθῆ
καί σ'τὴν Συνθήκην νά τεθῆ
τοῦ κράτους ἡ σφραγίς.

Καλὴ κακὴ βρὰ κουενέ,
μὴν κάθασαι σ'τὸν καφενέ
καί τὴν φιλολογοῖς.

Γιὰ τούτῃ νά καρνᾷς κρασί,
γιὰ τούτῃ νά χορδαῖς,
καί φύλλους σ'τ' ἄγυρα καί σὺ
σὸν κι' ἄλλους μὴ γυρεύς.

Ὁ Τούρκος ἀφιλίωσε,
συζήτησις δὲν στέκει...
ὅ,τι κι' ἂν πῆς τ'ελείωσε,
καί κάτω τὸ τουφακι.

Εἰρήνην νέκταρ μᾶς καρνᾷ,
καρπούς πλουσίους βγάξαι,
Εἰρήνης ἄρμα προσπερνᾷ,
λαὸς ζῆ τακραυγάξαι.

Ἄπο παντοῦ τὴν κελαῖθου
καί τρέχουν ὄλοι νά τὴν δούν
μὲ πόθο, μὲ λαχτάρα.

Λαὸς τριγύρω τῆς πετᾷ,
κι' ἀκούω τόσ' ἀλλαγητά,
κι' ἀκούω τόσα συμπάρα.

Τώρα λαὸς ἐπιθυμῶ
τοὺς πόνοὺς νά ἐσχάσῃ,
καί θείλειβίγως ἐκκρεμῆ
Συνθήκην νά συχάσῃ.

Δὲν θέλει πιά μὲ Κεμαλῆ
νά διαπραγματεύεται...
Εἰρήνην τῶρ ἀνδοθελεῖ,
Στρατὸς ἀποστρατεύεται.

Ἐωρτάσῃ κι' ἐκεῖ πέρα σ'τὰς κατακτηθείσας χώρας
λίαν πανηγυρικήν,
ὅταν ἐμαθᾶν κι' ἐκεῖ
ὅτι τέλος ὑπεγράφη σὲ μυστηριώδεις ὄρας.

Φ. — Εἰρήνην γελᾷ
κι' ἀπλόνοι φηλά
σημαία λευκή.

Καί νεζάτα θωροῖ,
ποῦ τόσον καιρὸ
φοροῦν τὸ χακί.

Κτυποῦνε κουδούνια...
Εἰρήνην σ'τὴν κούδια
ζῆτοῦν καί τὰ βρόση.

Καί πάλιν Εἰρήνην
τὰ πάντα φαιδρύνει,
Στρατὸς ἐπιστρέφει

Πολλὰ μᾶς ἐζήτησαν κι' οἱ Τούρκοι σὸν φίλοι μας
καί μὴνες ἐφήνανε τὸ φάρι σ'τὰ χελὶν μας.
Κι' ἂν δὲν τοὺς τὰ δίναμε ποτὲ δὲν τ'ελείωναμα,
μ' Εἰρήνην ἐμπόλεμον σ'τὰ πόδια θὰ λήωναμα.

Τοὺς φιλοῦμε, μᾶς φιλοῦν,
τὴν Συνθήκην βιαλαλοῦν,
ὅπου μᾶς ὑποχρεώνει μὲ δική μας πληρωμῆ
νά τοὺς κάνωμ' ἔδω πέρα κι' ἔνα Τούρκικο Τζαμί,
καί θ' ἀκούς τὸν Μουσελῆν μὲ παθητικὸ γιὰρᾶ
νά δοξάζῃ τὴν Συνθήκην στοῦ Τζαμιού τὸν μιναρᾶ.

Ἄλλ' ἄς εἶναι... δὲν πειράζει...
μὴ σὰς τρώῃ τὸ μαράκι,
μὴ συγχύσῃθε γι' αὐτά.

Θάναι δόξα καί τιμὴ
νά τοὺς κάνουν καί Τζαμί
νά δικά μᾶς τὰ λεφτά.

Π. — Τώρα νηνεμία...
πᾶψε πιά, μουρηορῆ,
νά μὴ φᾶς καμμία
δυνατὴ σ'τὴ μούρη.

Σήμερ' ἀταράχως
πάω σ'τὸ κονάκι μου
σοῦζωντας μόνάχος...
Ἐρι. Ἐρινάκι μου.

Φ. — Ἄλλ' ὅμως τὸ φέσι
καί μ' ἔλη τῆ σχέσι
δὲν εἶνε παράξενο νά θέλῃ καί ρέστα...
ἐν τούτοις χαρήτε
καί πάντες θαρραῖτε...
φινίτο λὰ μούζικα, πασσάτα λὰ φέστα.

Ἐτελείωσαν ἔλα μ' αὐτὴ τὴν Συνθήκην,
θὰ κάνωμε γλέντια, θὰ φάμε φοιμή,
κι' ἔγω, Παρικλέτο, θὰ βάλω σαρκί
καί Χόντζας θὰ γίνω, σὸν νέο Τζαμί.

Καὶ καρπούδες ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὴν αὔριον σ'τὸ θέατρον τοῦ Δήμου Συναυλία
τῆς κελαδηστρας τῆς Φωκᾶ μεγάλης καί τελεία
δι' αὐγενοῦς συμμετοχῆς καί διαφόρων Ἑλλῶν
μουσικοῦδ' ἀσκήλων.

Καί νῦν οἱ πάντες στρέφωμεν μὲ πνεῦμα καί καρδίαν
πρὸς τὴν ἀηδονόστομον τῆς Νίνας μελωδία.

Ἐθνος, τοῦτέστι φύλλον Νικολοποῦλου νέον
μ' αἰρέσειαν, μὲ νεῦρα, καί φρόνημα γινάτιον.